Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 248. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, DECEMBER 30, 1995. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 30-го ГРУДНЯ 1995 р. Ч. 248. РІК CII.

УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТИКИ РОБЛЯТЬ ПІДСУМКИ РОКУ

Київ (УНІАР). — Своїми думками про рік, що минає, поділилися голова Народного Руху України, депутат Вячеслав Чорновіл; колишній голова Верховної Ради Іван Плющ; колишній прем'єр-міністер, депутат Віталій Масол і міністер закордонних справ Геннадій Удовенко.

До позитивів року В. Чорновіл зараховує те, що „вдалося зберегти мир у суспільстві й уникнути соціяльних зривів і заворушень". Також, на думку депутата, велике значення мав конституційний договір, який зняв гостре протистояння між Президентом і парляментом. В економічній сфері зроблено хоч несміливі, але кроки. В міжнародних відносинах до здобутків В. Чорновіл відніс більшу прихильність до України з боку Европи і ЗСА, що допомогло їй увійти до Ради Европи.

Негативами голова Руху назвав непродуктивний парлямент, який гальмує реформи, а також нездатність Президента використати дані йому уповноваження.

В. Чорновіл скритикував також процес праці над конституцією. „Запропонований на сьогодні проєкт основного закону має досить чітко виражену перевагу в бік однієї гілки влади, що може затримати процес його ухвалення або спричинить недемократичний спосіб ухвалення конституції", — сказав він.

Найбільшим негативом року депутат назвав події 18-го липня на майдані св. Софії під час похорону Патріярха Володимира. Він сказав, що теперішній Уряд за національним складом і мовою більш неукраїнський, ніж в часи УССР.

Хоч, на думку В. Чорновола, негативів було більше, як позитивів, він все ж таки вірить, що „почнеться, якщо не рух угору, то принаймні припиниться падіння вниз".

І. Плющ сказав, що хоч рік був складним, „ми прожили [його] без потрясінь і природних катаклізмів". Він також відзначив конституційний договір, який допоміг зберегти взаємопорозуміння і відвернути протистояння між гілками влади. На його думку, досягнення були тільки в соціяльному і політичному пляні. Щодо економічних реформ, то в цій ділянці нічого не вдалося зробити.

(Закінчення на стор. 3)

Представник Руху критикує довибори

Київ (УНІАР). — Коментуючи хід грудневих довиборів народних депутатів України, заступник голови секретаріяту Руху, голова виборчого комітету цієї організації Вячеслав Коваль заявив, що ця виборча кампанія, особливо остання тура, були більш схожими на „бандитські дії, ніж на цивілізовану передвиборчу боротьбу". За його словами опоненти не гребували жодними заходами і можливостями, щоб усунути один одного.

В. Коваль висловив здивування, що вага депутатського мандату настільки збільшилася, чого не було й у березні 1994 року. Особливо це, на його думку, характерно для Індустріяльної виборчої округи, яка єдина була вийнятком, оскільки в усіх інших округах Києва національно-демократичні організації та партії співпрацювали нормально, за вийнятком передвиборчого об'єднання „Ми", створеного Сергієм Тетерою, Олександром Одаричем, та Християнсько-Демократичної Партії.

З огляду на це В. Коваль висловив свої зауваження щодо становища народного депутата України Сергія Соболєва, представника групи „Реформи". С. Соболєв заявив, що Україна ще не дозріла до виборів за пропорційною системою або змішаною, тобто за партійними списками. Він пропонує, щоб наступні вибори проводилися виключно за мажоритарною системою. В. Коваль вважає: якщо таке трапиться, то в наступну Верховну Раду пройдуть практично лише представники кримінальних структур, які мають гроші і вплив на виборців.

Тому єдиний вихід, який припинить криміналізацію суспільства, сказав В. Коваль, це вибори нового парляменту за партійними списками. Адже тільки тоді буде ясно, яка партія або партійний блок має більшість депутатських мандатів і відповідно несе відповідальність за стан справ у державі.

Збільшилась кількість депортувань з країни

Вашінгтон. — Беручи до уваги зростаюче невдоволення громадян щодо нелегальних імігрантів, Уряд президента Билла Клінтона повідомив, що число депортованих зі ЗСА в 1995 році збільшилось до 51,600 осіб або 15 відсотків у порівнянні до 1994 року та на 75 відсотків коли порівняти з 1990 роком.

Найбільше число тих, що їх депортовано, це кримінальні елементи, які дуже швидко після свого незаконного прибуття опинилися в тюрмі. Майже 62 відсотки депортованих це були в'язні, які відбули свої покарання були відправлені до країн свого походження. Крім того американська Служба іміграції та натуралізації підкреслює і той факт, що на кордонах країни зупинено понад 9,400 осіб, які нелегально намагалися в'їхати до ЗСА.

Одначе антиімігрантські елементи в країні зазначують, що коли взяти до уваги кількість нелегальних імігрантів — приблизно чотири мільйони, а додатково 200,000 поселюється кожного року, то депортування 51,600 осіб є краплиною в морі. Тому на їхню думку Служба іміграції та натуралізації не має чим хвалитися, коли говорить про збільшене число депортованих.

У ФРАНЦІЇ ЗАГИНУЛИ СЕКТАНТИ

Ґренобль, Франція. — Двоє французьких поліціянтів застрілили 14 членів секти „Орден храму сонця", до якої належали самі, а відтак вдалися до самогубства.

Троє з убитих — діти. Медична експертиза показала, що перед смертю всі сектанти приймали наркотики. Перед самогубством поліціянти склали мертві тіла у формі зірки, облляли бензиною і підпалили. Це сталося в околиці селища Сен-П'єр-де-Шерієн, 30 кілометрів від Ґренобля.

Слідчі припускають, що в цій смертоносній акції могли брати участь інші члени секти. Тому уряд прийняв рішення підслухувати телефонічні розмови всіх осіб, які причетні до діяльности „Ордену храму сонця".

Спеціяльна парляментарна комісія засвідчила, що у Франції діє від 130 до 150 сект, культова практика яких становить небезпеку для решти громадян країни. Загалом секти налічують до 300,000 членів, це ніби й небагато, однак проблема ускладнюється тією обставиною, що серед сектантів є немало непересічних осіб, зокрема вчених і державних діячів. „Орден храму сонця" виник декілька століть тому і тепер його осередки охопили не лише Европу, але й Америку та Австралію. Членами цієї секти були 53 особи, які покінчили самогубством у Швайцарії та Канаді у жовтні 1994 року.

Газета „Матен" оприлюднила з цього приводу інтерв'ю з астрологом Марсельом Біянчі, який підтверджує, що члени секти належать до дуже освічених людей, котрі декларують незалежність особи. Вони вірять, що насправді смерти нема, вона є чистою ілюзією. Тобто тільки після смерти й починається справжнє, наповнене сакральним змістом життя. „Орден храму сонця" нібито продовжує традицію давнього ордену Тамплієрів, забороненого ще в 1312 році. Як відомо, вчення тамплієрів базувалося на вірі у близький кінець світу. Теперішні сектанти розвивають ідею про те, що процесом Апокаліпси керує Велика ложа мудреців з плянети Сіріюс, а з'єднатися з тими мудрецями можна через ритуальне самогубство.

Слідство у цій справі триває, в ньому беруть участь найкращі французькі і швайцарські спеціялісти.

Причиною летунської катастрофи були людські помилки

Боґота, Колюмбія. — Дослідження у справі летунської катастрофи, лету 965 з Ню Йорку до Калі, Колюмбія, летунської лінії Американ Ейрлайнс у середу, 20-го грудня, вказують, що правдоподібно причиною тієї трагедії були помилки пілотів. Вже у початковій стадії дослідів експерти не знайшли будь-яких познак саботажу, механічних проблем чи недотягнень у внутрішній чи зовнішній навігаційних системах, як заявили офіційні чинники Колюмбійської адміністрації цивільного летунства.

У вище згаданій катастрофі, найгіршій від 1988 року для летунської лінії Американ Ейрлайнс, загинуло 160 осіб включно з восьмичленною залогою. Зі записів розмови пілотів у віднайденій „чорній скриньці" експерти стверджують, що звичайна людська неуважність пілотів могла бути саме причиною тієї трагедії.

Хоча Американські та колюмбійські офіційні чинники були дуже обережними у своїх коментарях, то все ж таки ніхто немає сумнівів, що пілоти допустилися помилок і спричинили цю трагедію.

Україна і Молдова підписали військові угоди

Кишинів. — 27-го грудня міністер оборони України Валерій Шмаров під час відвідин Молдови підписав з міністром оборони цієї країни Павлом Крянге ряд угод щодо співпраці між двома міністерствами.

Перші угоди такого роду були підписані між Україною і Молдовою ще 1993 року і з того часу двосторонні зв'язки успішно розвиваються.

В. Шмаров сказав, що близькість Придністров'я до кордону України робить його державу особливо зацікавленою в мирному врегулюванні конфлікту в цьому регіоні. Хоч Україна „в теорії" могла б розмістити там миротворчий контингент, вона воліє, щоб конфлікт був вирішений політичними засобами, без військового втручання.

В. Шмаров заявив, що, враховуючи недавню історію колишньої 14-ої армії Росії, теперішній російський контингент в Придністров'ї не може мати статусу миротворчих сил. Такі сили могли б забезпечити інші військові з'єднання, можливо навіть міжнародні війська з участю країн СНД.

П. Крянга сказав, що надання російським військам статусу миротворчих сил привело б до порушення угоди між Москвою і Кишиневом.

Моральність суспільства залежить від державних службовців

Київ (УНІАР). — „Проблема захисту прав людини, побудова морального суспільства, моральної держави не буде вирішена, якщо кожен державний службовець, держава і суспільство загалом не буде морально чистим", — сказав у своєму виступі на Міжнародній науково-практичній конференції „Дотримання прав людини правоохоронними органами та арбітражними судами України: механізм боротьби із службовими зловживаннями", голова Комісії Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю та корупцією Григорій Омельченко.

За його словами, держава в силу своїх функціональних обов'язків повинна захищати кожного з нас. Якщо ж настає такий момент, що вона не може здійснювати цю функцію, таку державу, як правило, змінюють: або демократичним шляхом виборів, або революціями, що приводять до кровопролиття. Г. Омельченко переконаний, що суспільство може бути моральним, чистим, нести в душі добро і справедливість, якщо це є суттю діяльности держави. А оскільки держава складається з державних інституцій, а вони — з державних службовців, то від їх моральности залежить і моральність суспільства.

На думку Г. Омельченка, люди в Україні живуть за формулою: держава—закон—громадянин, а повинно бути: громадянин—закон—держава. Це, за словами Г. Омельченка, має бути записано у конституції.

Росія не має бажання втрачати інфраструктуру ЧФ

Москва. — 22-го грудня „Незавісімая Газета" повідомила, що командувач Військово-морських сил Росії Фелікс Громов надіслав листа командуванню Чорноморської фльоти, в якому визначив становище Росії щодо фльоти після того, як 1-го січня закінчиться перехідний період спільного російсько-українського командування ЧФ.

У листі сказано, що між двома сторонами не підписано жодних угод щодо статусу Військово-морських сил Росії в Україні і що чітко не обумовлено механізму поділу фльоти. Тому Росія стоятиме на становищі, що її Військово-морські сили користуватимуться всією інфраструктурою в Севастополі і деякою інфраструктурою в інших частинах Криму.

Ф. Громов також сказав, що обі сторони в основному узгодили проєкт договору щодо поділу фльоти. В проєкті сказано, що російські моряки на українській території підлягатимуть законам Росії.

В Україні

Л. КУЧМА ПІДТРИМАВ ҐРУЗІЮ

КИЇВ. — 25-26-го грудня Україну відвідав спеціяльний представник президента Ґрузії, заступник міністра закордонних справ Малхаз Какабадзе. Під час зустрічі з Президентом України Леонідом Кучмою обговорено врегулювання ґрузинсько-абхазького конфлікту. Президент України висловив підтримку Ґрузії у справі вирішення цього конфлікту.

А. ФРАНЧУК ВИЗНАНИЙ ПРОВІДНИМ ПОЛІТИКОМ КРИМУ

КРИМ. — Провідним політиком Криму визнано прем'єр-міністра Автономної Республіки Анатолія Франчука. Такі підсумки другого у цьому році опитування, проведеного серед провідних журналістів Кримським Незалежним Центром Політичних Досліджень. З 99 опитуваних 84 віддали перше місце А. Франчукові у переліку, до якого увійшли 64 значних політичних, державних і громадських діячів Криму. Друге місце припало заступникові голови Верховної Ради та заступникові голови Меджлісу кримсько-татарського народу Рафатові Чубарову, а третє голові партії економічного відродження Криму „Созідание" Володимирові Шевйову.

НОВІ ПРИЗНАЧЕННЯ

КИЇВ. — Як поінформувало українське радіо, Президент України Леонід Кучма призначив заступника прем'єр-міністра Романа Шпека головою Національної ради у питаннях статистики. Л. Кучма також створив Комісію для реформування професійно-технічної освіти, а її головою призначив заступника прем'єр-міністра Івана Кураса. Декана юридичного факультету Київського Університету Владлена Гончаренка введено до складу комісії, яка працює над юридичними реформами.

О. МОРОЗ ПРО 1996 РІК

КИЇВ. — Головними подіями наступного року в законодавчій сфері голова Верховної Ради України Олександер Мороз назвав продовження конституційного процесу, ухвалення державного бюджету і контроля за його виконанням. На думку О. Мороза, в 1996 році Верховній Раді необхідно ухвалити пакет законодавчих актів, пов'язаних з уведенням нової конституції в дію, зокрема, закони про громадянство і вибори. На думку голови ВР, держава обов'язково повинна віднайти засоби для підтримки енергетичного комплексу, переробної промисловости, житлового будівництва і підприємств, а також для додаткового асиґнування сільсько-господарських товаровиробників.

ПІДГОТОВАНО НАЦІОНАЛЬНУ КОНЦЕПЦІЮ ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ

КИЇВ. — Майже 100 ліцензій на ведення телевізійних і радіопередач в Україні видала цього року Національна рада з питань телебачення і радіомовлення. Про це, йшлося на пресконференції, яку провели керівники ради Віктор Петренко і Микола Слободян. За рік праці рада підготувала національну концепцію телебачення і радіомовлення та ухвалила положення про порядок ліцензування телеканалів і радіочастот.

М. Фаріон іменована головою комітету міст-побратимів Чикаґо-Київ

Джерзі Сіті Н. Дж. (О. Кузьмович). — Осінню цього року посадник Чикаґо Ричард Дейлі наіменував відому активістку в громадському, як і підприємницькому житті, Марту Фаріон, головою Комітету міст-побратимів Чикаґо-Київ.

М. Фаріон на гостині у посадника Києва Л. Косаківського.

М. Фаріон, адвокат по званні, є співвласником із своїм чоловіком і президентом підприємства Редекс некеджінг і у покликанні її на пост голови комітету мейор Чикаґо підкреслив це що у неї великий досвід так в ділянці бізнесу, як і в культурному житті української громади в ЗСА і Европі, а це потрібне саме для такого завдання.

М. Фаріон добре знаємо із активности саме в українському житті, зокрема, як президента Українського Інституту Модерного Мистецтва, співзасновника Американсько-Української Економічної Ради, члена Товариства для сприяння консульства України в Чикаґо, члена Т-ва Українських Професіоналістів, Союзу Українок Америки і Пласту. Тому використовуємо першу нагоду після її офіційної поїздки до Києва при кінці листопада, щоб тепер перевести з нею „розмову на віддаль" і дещо більше довідатися про її нові, але так почесні і корисні для української спільноти обов'язки.

— Як вдалася ваша поїздка до Києва і які ваші враження з перебування там тепер?

— Перш усього я мушу признати, що вернулася із цієї поїздки повна вражень і це в більшості позитивних. Я мала велику честь бути на конгресі української інтеліґенції і передати там привіт від програми міст-побратимів і від цілої української громади в Чикаґо. Це, що на тому конгресі таки зійшлися представники демократично-державницького сектора та, незважаючи на партійні амбіції, разом підписали маніфест і створили Національну раду із представників пар-

(Закінчення на стор. 3)

ЗАСІДАННЯ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ

КИЇВ (УНІАР). — Відбулося засідання Кабінету Міністрів України, на якому обговорено хід виконання першочергових заходів щодо здійснення програми діяльности Кабінету Міністрів на 1995–1996 роки та програми заходів щодо запобігання злочинности у сфері економіки, стану реформування земельних відносин та проєкти законодавчих актів з питань створення і функціонування спеціяльних вільних економічних зон.

В АМЕРИЦІ

ЧЛЕНИ ПЕРСОНАЛУ Білого Дому і конґресових республіканців у середу 27-го грудня, зустрілися для чергового обговорення в який спосіб полагодити існуючу безвихідність справи збалянсовання державного бюджету. Одначе значних успіхів із тієї зустрічі не було, хіба тільки те, що домовилися про можливу зустріч найближчими днями президента Билла Клінтона з республіканськими провідниками Конґресу сен. Робертом Долом і Нютом Ґінґрічом. Все ж таки конкретних рішень не зроблено, а тим часом клопоти спричинені частинним закриттям державних установ починають виходити поза межі Вашінґтону, а сотні тисяч державних урядовців, які опинилися на примусовому безробітті, починають турбуватися своєю долею.

ВАШІНҐТОНСЬКИЙ ІНСТИТУТ народонаселення повідомляє, що кількість населення Землі в цьому році збільшилась на 100 мільйонів осіб і досягнула загальної кількости 5.75 блн. осіб. У повідомленні зазначається також і те, що 90 відсотків приросту населення припадає на країни „третього світу". Речник згаданого інституту підкреслює, що з контролю новонароджень кількість населення до 2015 року досягне 8 блн. осіб, а без контролі новонароджень кількість населення Землі до 2015 року збільшиться до 14 блн. осіб.

У СВІТІ

ВСЮ ТЕРИТОРІЮ Казахстану охопив страшний ураган. Його жертвами вже стали 80 осіб, десятки людей потрапили до шпиталів з відмороженими руками і ногами, є чимало таких, що пропали безвісти. Уряд створив спеціяльні порятункові групи, однак вони мало що можуть вдіяти, бо погода з кожним днем погіршується. Згідно з прогнозами метеорологічної служби, у найближчі дні урагани вітри супроводжуватимуться ще сильнішими морозами і сніговими заметілям

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

В Росії — нова Дума

Отже, у висліді виборів Росія має новий склад Державної думи. Правильніше було б сказати — дещо оновлений, бо з попередніх депутатів майже ніхто не пішов на дно. У зв'язку з цим хочеться всміхнутися на адресу російських соціологічних служб — вони передбачали ледве не фатальну поразку Ліберально-демократичної партії і її лідера Владіміра Жириновського. Але нічого такого не сталося: ліберали дістали значно менше голосів, ніж у 1993 році, проте все одно понад 10 відсотків, хоч для представництва в Думі досить і п'яти. Тобто В. Жириновський надалі залишається одним з впливових політичних чиннників країни.

Все ж прогнози справдилися щодо головного переможця — Комуністичної партії Російської Федерації. Вона здобула 22 відсотки голосів, матиме в Думі понад 150 власних мандатів, а разом з союзниками — всі 200, цього цілком вистачить, щоб вплинути на законодавчі процеси, розуміється — загальмувати їх. Білий Дім в особі пресового секретаря Майкла МекКеррі поквапився запевнити, що російські вибори „свідчать про зміцнення демократії і про те, що Росія рухається вперед". Як кажуть, дай Боже, але не обов'язково буде саме так. Захід вже не один раз помилявся у своїх візіях щодо російської дійсности. Тому варто було б з'ясувати, що має на увазі пресовий секретар, говорячи оце „рухається вперед". Вперед — куди? З українського погляду це мало б означати, що Росія нарешті визнає великодержавний шовінізм як свій історичний гріх, який не лише понівечив десятки народів, але відкинув далеко від цивілізації самих росіян.

Чи спрямує московську політику до такого усвідомлення провини комуніст Г. Зюганов? Ні, звичайно. І що народна маса знову вірить цьому зіллю — недобра ознака. Коли життя погіршується, люди, замість пориватися вперед, відрухово воліють вертатися у „добрі старі часи". А життя дуже погіршилося. Ідеологічну сваволю замінила сваволя економічна. Спільнота розкололася на бідну більшість і багату верхівку. Вибухонебезпечна ситуація змушує заговорити навіть завжди стриманих дипломатів. Незадовго до виборів секретар американської амбасади в Москві Томас Грегем виступив зі статтею у московській „Нєзавісімой Газєтє", безкомпромісово назвавши сьогоднішню російську владу „клановою, олігархічною".

Тому й перемогли тепер кандидати від комуністів, вголос запевняючи, що відберуть кермо від „партії влади", а подумки сподіваючись запровадити власну олігархію — бо хіба вони щось, окрім цього, вміють? Та зюґановці ще й не найстрашніші. В Думі матиме представництво й крайня лівиця „Комуністи — Трудова Росія — За Совєтський Союз".

Хоч зюґановці, як дотепер і жириновці, не матимуть в Думі абсолютної більшости, але прийде час — і вони діятимуть заодно, бо пріоритети їхніх програм збігаються: обидва лідери цих партій в однаковій мірі — великодержавники, антизахідники і націонал-популісти. Можна припустити, що переможці не рватимуться до влади негайно, оскільки становище є занадто тяжким, щоб якась певна фракція захотіла взяти на себе відповідальність за вихід з кризи.

Треба ще взяти до уваги, що Державна дума в Росії мало що може. Вся повнота влади там, згідно з конституцією, належить президентові. Щоб уневажнити його проєкт чи указ, Думі потрібно дві третини голосів, а це практично недосяжне. Разом з тим новий депутатський корпус в одній ділянці виявиться досить ефективним: він не дозволить Б. Єльцинові унеможливити президентські вибори, призначені на червень наступного року. Навколо кого саме об'єднаються антиєльцинівські політичні сили — це інша річ, але що вони об'єднаються, в цьому нема найменших сумнівів.

З огляду на цю обставину, спостерігачі назвали грудневі вибори в Росії „генеральною пробою" перед вирішальною боротьбою — за президентське крісло. Ця боротьба обіцяє бути дуже гострою і щедрою на різні несподіванки.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи"разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

ЗВЕРНЕННЯ ДО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

УКРАЇНСЬКОЇ ВСЕСВІТНЬОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ

Високоповажаний
Пане Президенте!

Українська Всесвітня Координаційна Рада утворена Всесвітнім форумом українців, що відбувся в Києві в серпні 1992 року. Вона покликана об'єднати зусилля всього світового українства для розбудови нашої держави й для збереження національної ідентичности в західній та східній діяспорах.

Мільйони українців розкидано в різних державах світу. Багато з них потрапили туди не зі своєї волі. В драматичній історії нашого народу — і депортації, і заслання, і вислання, й масова політична еміґрація. Зрозуміла річ, до постання незалежної держави ніхто ніколи навіть не цікавився існуванням цих людей, хібащо пропаґандистська машина вела обстріл українців західнього світу, звинувачуючи їх в усіх смертних гріхах. Багато з цих українців бачили найголовнішою метою свого життя боротьбу за нашу державну незалежність, за благо рідного народу. І вже відразу з перших кроків молодої держави велику допомогу подала їй західня діяспора, ставши потужним українським лобі в країнах свого поселення.

На противагу західній діяспорі, українство східньої не має такої чіткої структурованости й розбудованости різних форм національного життя — є на те, як уже мовилося, різні причини, що складаються в одне явище — послідовний етноцид, який був однією з домінант внутрішньої політики в СССР.

Україна прийняла закон про національні меншини на її території, що забезпечує правний захист їхніх національних потреб і створює відповідні умови для розквіту етнічних самобутностей. Він може слугувати взірцем уваги держави до своїх громадян інонаціонального походження. На жаль, таких законів немає в деяких інших державах, що утворилися з колишніх республік СССР. Українці не мають там правного захисту, вираженого конкретною мовою закону, а отже, й не мають умов, необхідних для задоволення національних прав і потреб. Наші брати й сестри в східній діяспорі й пісдякомуністичних державах Европи потребують уваги й активного захисту саме державних структур України. Зокрема, це стосується підтримки з боку Уряду України різного роду ініціятив українців діяспори в економічній, науковій, культурній, освітній, інформаційній сферах. На особливу увагу державних органів України заслуговують проєкти і програми української діяспори у створенні спільних підприємств, організацій, шкіл, гімназій, університетів, культурних і наукових центрів на територіях держав, утворених внаслідок розпаду СССР. Велику роботу в цьому пляні проводить Товариство „Україна", але відсутність належного державного фінансування зводить нанівець зусилля ініціятивних людей східньої діяспори. Праматір не має морального права кидати безборонними своїх дітей на чужині. Проєкт державної програми, що стосується української діяспори, вже котрий рік припадає пилом у владних кабінетах, його з незрозумілих причин відкладають на невідомо які часи. Діяльність новоствореного Міністерства у Справах Національностей, яке вже тривалий час не має міністра, теж приречена в цьому відношенні на спорадичний та імпровізаційний характер.

Не має підтримки державних структур і Українська Всесвітня Координаційна Рада. Їй неодноразово відмовлено у відповідь на прохання про приміщення під штаб-квартиру, чи фінансову підтримку важливої програми. А при відповідній підтримці Уряду, у тісному контакті з Адміністрацією Президента України, з відповідними комісіями Верховної Ради УВКР може зробити набагато більше для згуртування світового українства довкола української держави, змобілізувавши його на службу українській ідеї.

(Закінчення на стор. 3)

Григорій Ощипко

„МІНЛИВА КОМБІНАЦІЯ"

Це заголовок статті, яку помістила монтреальська газета „Ґазетт" з 20-го грудня цього року. Ця стаття п. з. „A Volatile Combination" має промовистий підзаголовок: „Успіх комуністів означає, що російський президент-націоналіст може затривожити колишні республіки і навіть світ". Відома журналістка Ґвин Дайєр ілюструвала свою статтю портретом Г. Зюґанова під час пресової конференції на тлі напису „Москва". Авторка вважає, що не є дуже важним, що комуністи і націоналісти здобули перемогу в недавніх виборах. Вони і так мали більшість у старій Думі, але не могли здобути більшости двох третіх, щоб могти бльокувати вето президента Єльцина. Важливим, одначе, є, що вони проголошували перед виборами. На зібранні комуністів з цілого колишнього Союзу 9-го грудня їх лідер Зюґанов обіцяв уневажнити Біловезьку угоду, яка розвалила совєтську імперію і дала самостійність 15-ом республікам. Перемога комуністів і націоналістів у виборах — це лише перший крок до ухвалення закону, що відкличе Біловезьку угоду. „Наступним кроком буде загальний референдум, який відтворить усе, що зруйнувала Біловезька угода", — сказав Зюґанов. Але де мав би відбутися цей референдум, крім Росії, залишається під знаком запитання. Дайєр вважає, що, можливо, Білорусь погодилася б на це, евентуально Казахстан, де рядять переодягнені комуністи, але Україна не згодиться, ані Балтійські республіки, а також кавказькі народи. Єдиний шлях відродити Совєтський Союз був би при помочі сили. Колишній прем'єр Є. Ґайдар сказав про це ясно: „Закон про анулювання Біловезької угоди уневажнив би практично всі кордони і заперечив би самостійність наших сусідів. Такий закон підклав би бомбу під безпеку Росії". Зюґанов, виглядає, думаюча людина і не марить про марш російських дивізій для відвоювання Литви, України, Грузії й ін. Він радше зробив символічний натяк, щоб здобути голоси старої комуністичної ґвардії, вважає Дайєр. Але такий символічний жест може мати далекойдучі практичні наслідки, тому що односторонне скасування Біловезької угоди посуває на один крок вперед виповідження війни колишнім імперіяльним республікам. Опиніться, — каже журналістка, — в сорочці естонців чи українців, і ваша перша відповідь буде: зміцнювати військові сили і збирати союз проти Росії. Гірше, ви будете дивитися на свої етнічні меншості з підозрою й обмежувати їх права".

Це виглядало б логічно і так вважає Ґ. Дайєр, яка, мабуть, глибше не знає ситуації в Україні. Так, може, й зробили б поляки чи балтійці, але чи зробить так Україна, можна сумніватися, якщо 60 відсотків генералітету в нас росіяни (навіть якщо вони зложили присягу на вірність Україні), коли припинено українізацію армії, а міністер оборони Шмаров робить Росії уступки за уступками, то треба сумніватися в правдивості такого довір'я до України.

Ґ. Дайєр вважає, що такі кроки викликали б напруження і підірвали б надію на економічну відбудову та створили політичне замішання. Таке потягнення Росії поставило б Захід перед тяжким вибором: поширити ґарантії НАТО на держависусіди Росії, а тим самим викликати її ворожість, чи залишити їх напризволяще, що знову викличе місцеві конфлікти. Комуністи можуть проголошувати порожні заклики, як довго є при владі Єльцин, щоб стримати їх. Але Єльцина, мабуть, не буде в червні 1996 року. Навіть демократи не хочуть, щоб він кандидував, бо його кандидатура розіб'є демократичний табір.

Авторка статті вважає, що не комуністи, а націоналісти можуть виграти президентські вибори в наступному році, бо вони мають ширший засяг пропаґанди, тоді як комуністи обмежені лише до пенсіонерів і військових. Порівняйте вислови ген. Лебедя з референдумом Зюґанова, і постає проблема величезної ваги. Залишіть Єльцина, радить вона, бо він набрав забагато політичного баґажу, щоб могти виграти вибори. Демократи повинні об'єднатися навколо одного кандидата і спільними силами може вдасться просунути президента-демократа у наступних виборах.

(Закінчення на стор. 3)

Стефан Касіян

ПОЧАТОК НОВОЇ ДОБИ

II

Українська нація, засуджена на довголітню мовчанку та поставлена в становище племени без імени, вступила з тим невеликим відділом 10-го вересня 1914 року на світове побоєвище побіч великих мільйонових армій, щоб показати, що вона живе та буде боротися за своє право на вільне життя.

Слабо озброєні, з коротким бойовим вишколом, вислано перші стрілецькі сотні на карпатський фронт, які вже в перші місяці своєї боротьби виявили високі бойові якості, доказали, що укранці можуть мати власну повновартісну бойову формацію, бути рівноправними партнерами серед воюючих сил світу. І найвище командування чужої, австрійської армії, це ствердило. В карпатських боях пролилася кров перших воїнів новітньої історії України — не за когось чужого і не за щось чуже, а тільки і виключно за Україну. І в цьому історична першість Українських Січових Стрільців. В їх перших боях у вересні 1914 року вступив український народ в нову добу своєї боротьби за волю. Свіжі могили УСС та могили вояків українських армій стали незаперечним доказом нашого права на державну незалежність.

Із Карпатської України почався бойовий похід Українських Січових Стрільців, який ішов по всьому просторі великої української землі: через засніжені звори і хребти Карпат, широкі лани соняшного Поділля, Чорне море, вгору Дніпром, через Хортицю і запорізькі степи. Бачив їх і золотоверхий Київ, на вулицях якого Січові Стрільці значили своєю кров'ю соборну волю української нації. А в листопаді 1918 року появилися стрілецькі курені у Львові, щоб піднести там прапор української волі і після завзятої боротьби знов відійти над Дніпро, де закінчився їх геройський похід до волі.

І лишали Українські Січові Стрільці на своєму бойовому шляху найдорожчі пам'ятки, найцінніший дарунок для майбутніх поколінь: стрілецькі могили, розсіяні по всій Україні. Культ стрілецьких могил створив величаву національну традицію. Багатотисячні свята в пам'ять УССтрільців, що полягли на Маківці і Лисоні та інших місцях, були всенародним плебісцитом почувань українського народу для ідеї, за яку поклали голови Українські Січові Стрільці.

Леґенда і слава піднесли УССтрільців на свої крила і несли вперед. А разом з тим йшло найкраще в людській культурі — мистецтво, поезія, пісня. Ці сфери духа йдуть в парі з великими людськими зусиллями. Нова, немов народна творчість, бухнула живим полум'ям з цього нового джерела нашої сили, що виросла зі стрілецьких лав. Стрілецька пісня стала набутком цілого нашого народу та тривалим вогнищем, що запевняє життя УССтрілецтву на довгі, довгі літа.

УССтрільці не були військом галицьким. Від першої хвилини свого існування вони були і хотіли бути тільки військом українським. Хоч за своїм особовим складом УССтрільці — це сини галицької вітки українського народу, але за своєю ідеєю, політичним світоглядом та метою своєї боротьби були висловом української соборности, всеукраїнської державности. Столиця України Київ і могила Шевченка над Дніпром були символом найвищої ідеї УССтрільця. Це вперше в новітній історії України УССтрілецтво створило соборний, український герб в об'єднаному виді київського Архистратига Михаїла і галицького лева, що символізував соборну українську національно-державну ідею та був на прапорі УСС. І в цьому також першенство і наваторство Українського Січового Стрілецтва.

Уже в початках української державности над Дніпром УССтрілецтво стануло при молодій державній владі, що творилася в Києві. Ті УССтрільці, які перебували в російському полоні, створили зразкову формацію соборної української армії, т. зв. Київських Січових Стрільців, гідно виконували жертвенну службу для України та стали найвірнішою підтримкою влади Української Народної Республіки в її критичних хвилинах. Їх могили розсіяні по всій Україні: на Аскольдовій могилі в Києві, на Хортиці і на кордонах Чернігівщини. Вони будуть вічним свідоцтвом та історичним документом світлої ідеї соборности України, закріпленої геройською кров'ю Січових Стрільців.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про різдвяні окрушинки

Як окрушинки зі святочного стола, збираю побачене, відчуте і пережите в ці дні. Різні ті окрушинки, не з одного хліба та не з однієї муки.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

Коли з усіх голосників на вулицях, у радіо чи телевізорі чуєте принаймні декілька разів денно несмертельну мелодію і слова, що наказують „це є час, щоб бути веселим", то по деякому часі вам уже ніяк не хочеться бути таким веселим, як вимагає ця пісенька.

Тоді шукаєте за іншими можливостями відчути святочний настрій — у різних його формах. Ось відкрийте лише щоденну англомовну чи іншу газету і знайдете там різні способи на т. зв. „веселість", або, як пише „Свобода" в оголошенні про перебування на Союзівці, „розвіятися". За марних 300-400 долярів вам пропонують в якомусь елеґантному ресторані вечер'ю зі шампанським і кав'яром та ще з веселою програмою на цілу новорічну ніч, або, якщо ви любитель клясичної музики, за 50-70 долярів

один квиток на концерт чи оперу. Українська преса таких оголошень не має, бо, ніде правди діти, бракує в ЗСА добрих, вишуканих українських ресторанів та ще з програмою, а про театр ніщо і говорити! Зате наша газета повна оголошень „новорічних забав" — тепер і 13-го січня, коли припадає призабута трохи Маланка. Отже, забавлятимуться від Бавнд Бруку до Союзівки — де захочете є можливість „розвіятися"! Розуміється, ті забави не коштують так багато, як вечер'я з програмою в нюйоркському ресторані, але всюди ціни з кожним роком зростають.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

Якщо вам треба легко заробити, то це також можливе в цей святочний час. Ось переходжу зі дзбаночком на каву з редакції до сусіднього ресторану, як невідомий мені прохожий сягає у кишеню і кидає у дзбаночок три „кводри". „Що ви робите?" — питаю здивована, а він, вибачаючись, виясняє, що думав, що я потребую у цей святочний час грошей...

Однак є такі, що приймають „кводри". Один наш музика зі Львова розповідає, що він часом грає у закутках нюйоркської підземки на скрипці й зовсім добре в цей спосіб заробляє. Цікаво, чи грає він тепер „Нову радість" або „Бог предвічний", чи обмежується до того невмирущого „Щедрика", яким нас годують вже від кінця листопада та ще завжди з поясненням, що це „російська коляда"?

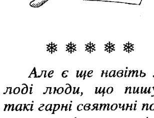
❋ ❋ ❋ ❋ ❋

Ми якось і у святочному часі не можемо вийти з ідентифікації з росіянами, навіть продавець ялинок на „долині міста" тим разом ніяк не хоче дати їх за низьку ціну, хоча вже „перше Різдво" минуло, а виправдується, що надходять російські свята Різдва і він буде мати покупців. Отож не буде цього року дешевих ялинок і ми мусимо платити так багато, як наші земляки, що святкують за новим календарем.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

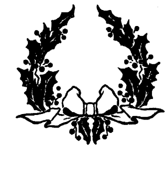
А з тими різними календарями, то справді треба добре вважати, коли кому бажати. Одним вже вислали карточки, іншим ще час, бо є такі завзяті, що образяться, якщо побажаєте не в ту пору. Треба мати точний список, хто, коли та як. А коли близьким хочеться побажати безпосередньо з Різдвом та Новим Роком, то тут часто стає на перешкоді модерна техніка. Набираєте число і радієте, коли телефон на другому кінці не зайнятий, але після першого вашого слова чуєте: „Вибач, але я на другому телефоні. Чи можу віддзвонити?" Набираєте інше число, а там діловий голос: „Нас тепер немає вдома, залишіть своє число, а ми віддзвонимо"... Так порозмовлявши з телефонічною трубкою, оглядаєте ще раз карточки, які прийшли поштою, і оголошення у „Свободі", що ніби епітафії кричать стереотипними безособовими побажаннями та підписами.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

Але є ще навіть молоді люди, що пишуть такі гарні святочні побажання, які з приємністю можна читати, як ось, наприклад: „Зі святом Різдва бажаємо вам, щоб ваш дім нагрівся теплом любови і вистелився від стіни до стіни килимом добрих слів"... І ви починаєте справді вірити, що так станеться ось-ось, вже невдовзі, зі справді теплою поштою з України. Це вона освітить ці дні, які ніяк не хочуть тут бути справді святочними і може вона принесе цей довгоочікуваний справді святочний настрій на самого шостого січня, коли довкруги буде спроквола сунути сіре щоденне життя. Спробуймо, однак, попри всю буденність довкілля відчути, що тоді Різдвом вибухає Україна і може варто, щоб понад океаном полинули туди наші віншування і щоб там почули: ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ, УКРАЇНО!

О-КА

Українська Кредитова Кооператива Міннесоти дала фінансову допомогу місцевим школам Українознавства

Українська спільнота в тяжких початках свого поселення в цій країні все намагалася зберегти себе різними способами самодопомоги. Пройняті інстинктом самозабезпечення, провідні члени громади зорганізували ряд братських організацій самозабезпечення — Український Народний Союз, „Провидіння", Робітничий (Братський) Союз, „Народна Поміч". Сьогодні немає сумніву, що всі ці установи, продовж багатьох років свого існування виконали і дальше виконують важну ролю в різних ділянках життя громади.

На фото (зліва): Леся Підгайна, Мирон Крамарчук, о. крилошанин Михайло Стельмах, Петро Кміт, д-р Михайло Козак (член Шкільної Ради), Марта Андерсон.

З приїздом нової іміграції після Другої світової війни, ці перші установи самозабезпечення скріпилися новою формою самодопомоги у виді кредитових кооператив. Цей новий спосіб допомоги став поважною фінансовою базою в багатьох українських громадах і дав своїм членам нагоду користуватися різними видами кредитних рахунків — ощадностевими, чековими, сертифікатами, пенсійними фондами і різного роду позичками.

З гордістю треба підкреслити, що українська громада в Міннеаполісі, хотяй чисельно невелика, не залишилася позаду метрополітальних осередків. В листопаді 1968 року гурток ентузіястів кооперативної ідеї — Дмитро Мандибур, Петро Ванаш, Ярослав Карпяк, Павло Бреславець і Степан Данилишин — заініціювали початок Української Кредитової Кооперативи в Міннесоті. Хотяй це не були люди з дипломами економічних шкіл, їхній життєвий досвід самозбереження дав їм змогу поставити цю першу українську фінансову установу в цьому стейті на належному рівні. Приміщена в новозбудованому Українському Культурному Центрі, сьогодні ця фінансова установа осягнула 6 млн. дол. загального майна. При цьому треба згадати, що продовж років свого існування Дирекція кредитівки не забувала за свої обов'язки супроти української громади. Кредитівка є членом УККА і СКВУ. Фінансово піддержує місцевий Український Культурний Центр. Кожного року по змозі призначає певну суму грошей для місцевих українських церков, спортових гуртків і для таборів молоді. Три роки тому створено Доляровий Фонд Допомоги Україні. Кожного місяця, за згодою члена, відтягається від його заощадженої суми грошей один доляр. Під кінець року ці гроші відсилається до Світової Суспільної Опіки при СКВУ. Також, як є потреба, Кредитівка не відмовляється дати допомогу гостюючим мистецьким ансамблям з України.

В теперішній склад Дирекції кредитівки під головуванням Мирона Крамарчука входять: Петро Кміт, Марта Андерсон, Павло Бреславець, Павло Яблонський, Олекса Бреславець і Денис Крамарчук. Цього року вони рішили включити у фінансову допомогу також школи Українознавства при парафіях св. Константина і св. Михаїла. Виконуючи це зобов'язання, 2-го грудня представники Кредитівки М. Крамарчук, П. Кміт, М. Андерсон і Леся Підгайна вручили директорам шкіл о. крил. Михайлові Стельмахові і Василеві Коваленкові по 1,120 долярів. З цього видно, що завдяки жертвенній і наполегливій праці минулих і теперішних керівників Кредитівки, українська громада має змогу користати з фінансової допомоги для своїх потреб і при тому збільшувати свій престиж в американському суспільстві. За це всім хто причинився до розбудови цієї першої цього роду фінансової установи в Міннесоті належиться признання і подяка.

Д-р Михайло Козак

ЗВЕРНЕННЯ...

(Закінчення зі стор. 2)

Зібравшися на свої чергові збори, не можемо також не висловити глибоку стурбованість, викликану в нас процесом деукраїнізації в Україні, виразно помітним у її культурі, науці, освіті, про що вже говорилося на Конгресі української інтелігенції. Все це також значною мірою відбивається на моральному тонусі нашої східної діяспори, часто перекреслюючи вже зроблене нами. Україна та українська діяспора — це ті два організми, які відчутно впливають один на одного.

На своїх чергових зборах ми ухвалили готуватися до II Всесвітнього форуму українців, який, згідно з нашим статутом, відбувається через кожних чотири роки. Отож просимо Вас, високошановний Пане Президенте, внести форум до першочергових заходів держави, присвячених відзначенню п'ятої річниці незалежности України.

Сподіваємося на успішну співпрацю з Вами, на Ваше розуміння і реальну підтримку всіх важливих проблем буття світового українства.

Українська Всесвітня Координаційна Рада
м. Київ, 8-10-го грудня 1995 р.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР Організації Об'єднаних Націй Бутрос Бутрос-Ґалі подав до Ради безпеки звіт, в якому вимагає заарештувати і судити хорватів, причетних до вбивств злочинів проти мирного населення у Сер- бській Країні. В документі стверджується, що після недавнього хорватського збройного наступу на Сербську Країну змушені були рятуватися втечею до 200,000 осіб, тобто понад 90 відсотків населення. А тих сербів, котрі залишилися, чекали знущання. Знайдено 230 мертвих тіл з кулевеми простріленнями у спині або в потилиці. Б. Бутрос-Ґалі одержав інформації, що хорватська влада продовжує тримати під арештом понад 700 арабів.

У СЕРЕДУ, 27-ГО ГРУДНЯ, у невеличкому містечку Квінстави у Меріленді недалеко від Вашінгтону розпочались мирні переговори між Ізраїлем і Сирією. Уряд президента Билла Клінтона бере активну участь в цих переговорах. Речник Державного департаменту Ґлен Дейвис, заявив репортерам засобів масової інформації, що ЗСА покладають великі надії на успіх цих переговорів, а з тим і дальшого процесу замирення.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла від нас на вічний спочинок 30-го грудня 1994 р. наша найдорожча МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

ІВАННА МЕЛЬНИК
з КОВАЛІВ

Складаємо щиру подяку отцям, родині, приятелям і знайомим за участь у похоронних відправах, за молитви, співчуття, за чудові квіти і за щедрі пожертви на добродійні цілі в пам'ять покійної.

В ПЕРШУ НАДЗВИЧАЙНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ відбудеться заупокійна Служба Божа в церквах:

св. Тройці, Вашінгтон, Д.К.;
св. Юра, Ню Йорк.

У глибокому смутку:

Люба, Віра, Олег, Надя з Левком, Сяся і Юрій.

☦

Ділимося болючою вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що в понеділок, дня 18-го грудня 1995 року після довгої недуги відійшла у вічність наша дорога ДРУЖИНА, МАМА І СЕСТРА

бл. п.

МАРІЯ КУКУРУЗОВА-КОРОЛЬ
з дому ВРОНОВСЬКА

співачка українських хорів та довголітня артистка театрів Закарпаття.

ПАНАХИДА відбулася 21-го грудня 1995 р. в похоронному заведенні Козлака-Радуловича в Міннеаполісі.

Похоронна заупокійна Служба Божа відбулася 22-го грудня 1995 року в церкві Св. Михаїла в Міннеаполісі, а дня 23-го грудня поронена на цвинтарі св. Андрія Первозванного в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Залишені в глибокому смутку:

муж — РОМАН КОРОЛЬ
дочка — ОЛЕНА з чоловіком ДАХОМ МІЛЛЕРОМ
сестри — ОЛЬГА з родиною в ЗСА і Чехії,
— СТЕФАНІЯ з родиною в Чехії,
— ЕМА з родиною в Мадярщині,
— ГЕЛЯ з родиною на Закарпатті.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов несподівано у вічність 14-го жовтня 1995 року на 34-му році життя наш найдорожчий СИН і БРАТ

бл. п.

БОРИС СТЕФАН ТУРЯНСЬКИЙ

Складаємо нашу найщирішу подяку родині, приятелям та знайомим за їхню участь у похоронних відправах і віддання останньої прислуги покійному, за численні особисті, телефонічні й писемні вислови співчуття і слова потіхи, за чудові вінці й квіти і за щедрі пожертви на поминальні Божественні Літургії й добродійні цілі в пам'ять покійного.

Особливу подяку складаємо о. парохові Франкові Шадякові, о. Леоніду Мальковові та д-рові Теодозієві Крупі за їх присутність, повну посвяти потіху і поміч в перших найтяжчих хвилинах нашого життя.

Рівнож щиро дякуємо нашим рідним, Я. і Т. Турянським, М. і Б. Полянським. М. Шандор, проф. І. і Д. Зєликам, мгр А. Ґут, приятелям М. Семанишин, інж. А. і У. Тимкевичам, О. Яворській, І. Яворській та товаришам покійного Х. Терлецькій, М. і Й. Винарчукам, М. Хомі, інж. З. Семанишинові, Л. Ліщинській, Л. Коворотній, які прийшли нам з розрадою і поміччю в перших днях нашого горя.

Наша глибока подяка о. Володимирові Баранові за відправлення Панахиди в похоронному заведенні, о. Леонідові Мальковові за похоронні відправи та за прощальні слова та дириґентові М. Стащишинові за участь в похоронах. Дуже дякуємо членкам Марійської Дружини за відмовлення св. Вервиці перед Панахидою. Особлива подяка І. Кононів за чудове виконання „Аве Марія" Шуберта під час заупокійної Служби Божої.

Наша особлива подяка Святішому Отцеві Іванові Павлові II, Еміненції Кардиналові Піо Ляґґі, Всечеснішим Владикам АЕпп. М. Марусинові, Епп. М. Гринчишинові, Епп. М. Кучмякові й Епп. Т. Дейлі (Бруклин) за вислови співчуття, за Святі Літургії й молитви за покійного.

Рівнож дякуємо похоронному заведенню Lytwyn & Lytwyn, Union, N.J., за старанне переведення похорону, А. Грабович за справне полагодження всіх похоронних справ. Наша подяка членкам Сестрицтва Покрови Пресвятої Богородиці за приготування тризни та кузинам і товаришам покійного, що несли домовину на місце вічного спочинку.

Щире спасибі інж. Г. Кузьмі за прощальні слова від Товариства Українських Інженерів, М. Винарчук за зворушливу промову-спомин від товаришів покійного та за виготовлення лент до вінків та Х. Терлецькій за мистецьке відчитання поезії „Safely Home".

Наша найсердечніша подяка М. і Й. Винарчукам і Х. Терлецькій за переведення збірки на добродійні цілі та помочі разом з Р. Турянським і Л. Коворотною при перевоженні речей бл. п. Бориса.

Нехай Всевишній Господь винагородить вас усіх своїми щедрими ласками.

Родичі — ЛЮБА й ІВАН
брат — ЮРІЙ

ПОЖЕРТВИ НА ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ зложили:

Б., А. і Н. Кравчуки, Б. і Ю. Полянські, І. Сигалів, Л. Слоневська, мгр В. Рудзінський, д-р В. і О. Шандори, мгр А. Ґут, родина Лазірко, проф. Б. і І. Боярський, інж. О. і Л. Ґлюти, інж. І. і І. Хамуляки, З. Бурак, проф. Д. Каранович, проф. М. Робак, Р. і Л. Марусини, А. Воробець, Е. і С. Бренич, Х. Бойко-Кіра, Д. і О. Ліщинські, Я. Балабан, д-р Л. і мгр О. Кузьмаки, мгр О. і М. Гельбіґи, Р. Пиндус, інж. Я. і інж. Н. Біґуни, інж. Н. Ходновський, родина Бобівських, д-р Л. і д-р Ю. Стефанівські, інж. В. і Л. Данилюки, С. Завісляк, інж. О. і В. Винники, мгр Р. і Н. Канюки, інж. Л. Калинич, І. Ґарріс, N. & W. Farrell, M. & A. Ferguson, J. & L. Ianetta, & Family, F. Conway, C. & T. Ziomek, G. Mlicko, J. Ferrato, Busseno & Carlucci Families.

ВІНКИ і КВІТИ прислали:

Я. і Т. Турянські, д-р Б. і М. Шандорі й І. Кочержук, Л. і Г. Рудзінські, інж. Ю. і мгр М. Михайлюки, Р. і Е. Турянські, інж. Л., Х., Д. і М. Фляки, інж. М. Ходновський, Д. Зєлик, І. Яворська, Dr. L. & D. Rivela, Я. Небелюк & Busseno Family, R. & I. Johnson, W. Ostroy, D. Surlin, G. Mlicko, & Ray Paulsen; H. R. M. Resources; Seagrams Human Resources; Seagrams MTS Group, Friends & Co-Workers at New York Life Insurance Co.

НА СИРОТИ В УКРАЇНІ:

	150 дол.	мгр О. Климович;
	100 дол.	д-р Л. і мгр О. Кузьмаки;
	75 дол.	д-р А. і М. Зєлики;
	61 дол.	M. Montini;
по	50 дол.	д-р О. і інж. Я. Ткачі, д-р Б. і М. Шандори, І. Кочержук, д-р Т. і Д. Самотулки, мгр О. і А. Лазірки, N. & W. Farrell;
	40 дол.	інж. Ю. і мгр М. Михайлюки;
	30 дол.	В. і І. Рондяки;
по	25 дол.	О. і Л. Бойки, інж. Р. і Г. Ратичі, проф. Т. Богданська, М. і Л. Стебельські, інж. Л. і Д. Курилки, д-р Р. і М. Борковські, інж. О. і В. Винники, Л. Лапичак-Лесько, Н. Сиґіда, інж. Г. і І. Кузьми, інж. О. і Н. Даньчуки, інж. Б. і Л. Паславські, О. Шандор, проф. І. і Д. Зєлики, Н. Яворська-Lawler;
по	20 дол.	В. Ковблянський, інж. Л. Калинич, О. Яворська, інж. Б. і М. Коваль, мгр В. і В. Васічки, д-р П. і М. Мельники, П. Зєлик, Л. Рудзінський, мгр В. Рудзінський;
по	10 дол.	мгр Р. Гнатів, І. Бартошик, І. Кононів, І. і М. Ламщуки, М. Стоцько, Л. Матияш-Фалк, інж. Л. і Х. Фляки, Л. Дзіман;
	5 дол.	К. Іваницька.
	Разом:	1,526 дол.

Гроші переслано через Товариство Допомоги Сиротам (1,026 дол.) і передано через Впр. с. Марію Розмаринович для сиротинця сс. Василіянок у Львові (500 дол.).

НА ВИХОВАННЯ СВЯЩЕНИКІВ В УКРАЇНІ:

по	100 дол.	полк. Р. і У. Рондяки, Ю. і Б. Полянські, д-р О. Попович;
по	50 дол.	М. Семанишин, д-р Т. і Л. Крупи;
по	25 дол.	Інж. О. Охримович, інж. А. і У. Тимкевичі, Д. і Л. Пенцаки, інж. Р. і мгр Л. Галібеї, інж. В. Кух, Л. і З. Ґоянюки, проф. І. і Д. Зєлики, мгр А. Ґут, Л. Сілецька;
по	20 дол.	інж. Ю. Охримович, У. Вовк;
по	10 дол.	Р. Пенцак, С. Ільчишин, Л. Рудзінський.
	Разом:	795 дол.

Гроші передано через Впр. с. Марію Розмаринович для теологічної Семинарії в Рудно.

НА OUR LADY OF THE ROSES SHRINE — BAYSIDE, N.Y.

	100 дол.	Ed Catarsi
по	50 дол.	Й. і М. Винарчуки, Б. і М. Полянські;
по	25 дол.	Б. і А. Кравчуки, інж. О. Охримович, проф. І. і Д. Зєлики, май. П. Л. Рондяки, Т. і інж. О. Stockert;
	20 дол.	інж. Я. і Я. Букачевські;
по	10 дол.	Л. Рудзінський, І. Яворська, L. Ianetta;
	Разом:	475 дол.

НА ФОНД БЕАТИФІКАЦІЇ бл. п. МИТРОПОЛИТА А. ШЕПТИЦЬКОГО:

50 дол. д-р В. Мотика;

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ ЙОРКУ:

30 дол.	інж. Я., О., А. і О. Городецькі;
25 дол.	І. Мартинець.
Разом:	55 дол.

НА УСЦАК — ОЛІМПІЙСЬКИЙ ФОНД:

50 дол. Н. Кравчук.

НА АОЛПУ (AHRU):

50 дол. Б. Ольшанівська.

НА СИРОТИНЕЦЬ в ТЕРНОПОЛІ:

50 дол. В. і Н. Сохани.

У світлу пам'ять найдорожчого сина і брата зложили родичі Люба й Іван і брат Юрій:

100 дол.	на сироти в Україні;
100 дол.	на виховання священиків в Україні;
100 дол.	на Our Lady of the Roses Shrine — Bayside, N.Y.;
50 дол.	на Фонд Беатифікації бл. п. митр. А. Шептицького
Разом на добродійні цілі зложено	3,401 дол.

М. Фаріон...

(Закінчення зі стор. 1)

тій, угруповань і т. д., — це вже великий успіх.

— А як пройшли ваші офіційні розмови із представниками Києва?

— Як відповідальна тепер за програму міст-побратимів, я зустрічалася з посадником Києва Леонідом Косаківським, його першим заступником Михайлом Ламбуцьким і зі заступниками в заряді закордонних зв'язків і протоколу, з Олександром Биструшкіном, начальником відділу культури Києва, новим міністром культури Дмитром Остапенком, як також з іншими. Я одержала запевнення на співпрацю в програмах обмінів в ділянці культури, освіти, в економічних обмінах. На проханиня Керол Нолен, директора публічної радіопрограми Б-Б-Е-З, я перевела розмови із головним директором державного українського радіо Інною Чіхінадзе та головним редактором міжнародної радіопрограми України Оленою Витвицькою, щоб відновити програму живих розмов між Києвом і Чикаґо, які започаткувала була покійна вже Сондра Ґерр. Розмови були успішні і рішено програму відновити.

— Я певна, що ви мали нагоду зустрічатися також із неофіційними особами, які могли дати вам загальну картину культурного та економічного стану України.

— За цих два тижні я зустрічалася з великою кількістю осіб різного віку та різного звання і уважаю, що люди там вкінці зрозуміли, що не можна сидіти зі заложеними руками і чекати, а треба рухатися, здобувати, працювати. Я мала дуже цікаві зустрічі і розмови, які використаю тепер у своїй праці як голова Комітету міст-побратимів. Є справжні можливості на різні проєкти, що вийдуть на користь обом сторонам. Наш комітет належить до міжнародної мережі міст-побратимів, в якому в ЗСА почесним головою є президент Клінтон. До мого комітету входять люди не на платній базі, але такі, які бажають включитися в активну допомогу ділами, організуванням, спонзорством. Є дуже цікаві та позитивні одиниці, з якими маю приємність співпрацювати. З української громади я попросила в члени осіб, що можуть конкретно причинитися до успіхів проєктів, а з американців — представників корпорацій та установ, які зацікавлені зв'язками з Україною і є готові причинитися до успіхів програми.

— Чи цей комітет постав щойно тепер, чи існує вже довше?

— Комітет був створений чотири роки тому і першим головою був наш відомий активіст адвокат Юліян Кулас. Я тісно з ним співпрацю та раджуся тепер, тимбільше, що він залишився в комітеті. Маю широкі пляни праці для комітету, зокрема в ділянці культури. Нам треба попрацювати над створенням кращого обличчя американського Чикаґо в Києві, а українського Києва тут. Надіюся, що це вдасться і що матиму співпрацю та піддтримку зокрема української громади в Чикаґо, з якою мене в'яже стільки спільних дій на відтинку нашого культурного і бизнесового життя. Тут мені допомагає також своєю моральною підтримкою і моя родина. Багато завдячую своїм батькам д-р Олександрові та Ярославі Фаріон, що заохочували мене до стремління вгору в студіях і професійній кар'єрі. А тепер поруч мене стоїть мій муж, інж. Ігор Вислоцький, з яким ділю не лише відповідальність за наше підприємство, але який також активно співпрацює зі мною в Українському Інституті Модерного Мистецтва та в інших українських культурних починах у Чикаґо.

— Бажаю вам якнайбільше успіхів на вашому так відповідальному пості та, прошу, інформуйте нас про всі акції, які розвинуться у стосунках між містами-побратимами. Це незвичайно важливе для стабільности та розвідвитку міжнародних зв'язків України.

УКРАЇНСЬКІ...

(Закінчення зі стор. 1)

На думку І. Плюща, в Україні не створено сприятливих умов для підприємців, залишилася розмита система оподаткування і формування державного бюджету.

На закінчення колишній голова ВР висловив сподівання, що життя примусить усіх піти шляхом реформ.

Для В. Масола 1995 рік був „нормальним". Депутат не зробив жодних підсумків, бо, за його словами, це робити ще рано, треба почекати до березня. Однак, він все ж таки скритикував неефективність нових законів.

Г. Удовенко в основному зупинився на досягненнях свого відомства. Він сказав, що за 1995 рік значно зріс міжнародний авторитет України. Міністер також окреслив пріоритетні зовнішньополітичні напрямки, а саме: країни „великої сімки", Росія і СНД, Европа, країни Південної і Латинської Америки, багатосторонія дипломатія (міжнародні організації) та країнисусіди.

Значним досягненням Г. Удовенко назвав нормалізацію та виведення на діловий рівень діялогу з Росією. Зокрема, узгоджено і парафовано текст міждержавного політичного договору, досягнуто перелому у вирішенні проблем Чорноморської фльоти (сочинська зустріч президентів), врегульовано прблему боргів.

Г. Удовенко відзначив також успіхи у стосунках з европейськими структурами та організаціями. Україна стала повноправним членом Ради Европи, підписала тимчасову угоду з Европейським союзом, вийшла на новий рівень взаємин з НАТО.

Міністер не забув згадати і те, що значну увагу його міністерство приділяло діяспорі, зокрема, у країнах СНД.

Відповідаючи на питання щодо того, куди ж піде Україна, на Схід чи на Захід, Г. Удовенко наголосив, що „вона залишиться там де є".

ПРОПУЩЕНІ ПРІЗВИЩА

У статті О. Гаєцької в „Свободі" ч. 244 з 22-го грудня 1995 року „83-ій Відділ СУА при праці" пропущено імена: Буфетовий комітет 83-го Відділу СУА на фестивалю церкви св. Юра в Ню Йорку очолила Ліда Закревська. Склад комітету: Галя Оберишин, Марія Луцик, Геня Івашків, Оксана Лопатинська. ЗА льотерію відповідала Ірена С. Бехтольд, а за крамничку з мистецькими виробами — Люся Сусь.

„МІНЛИВА...

(Закінчення зі стор. 2)

Так оцінюють ситуацію західні журналісти і політики, які хочуть запровадити демократію в Росії. Інакше оцінюють її українці, які перенесли вже різні російські режими: царський, демократизм Керенського, комунистичну „рівність" і теперішню російську демократію і переконалися, що „російська демократія закінчується там, де починається українське питання". Так було у Визвольних змаганнях, так є сьогодні. Тоді творили Союз, а тепер відновлюють Союз, намагаючись зліплювати черепки розбитого горшка, забуваючи, що час імперій минув і йому немає вороття.

Росія — це великий парадокс. Росія — це все і нічого. Росія така, якою її знають на Заході, може існувати лише прикрившись якоюсь універсальною ідеєю, як панславізм, світова пролетарська революція, або інший братський союз, які вона насаджує іншим народам при помочі сили і диктатури. Свобода і демократія несумісні з Росією, бо при першій нагоді підкорені народи позбуваються „братської опіки". В сучасній Україні тяжко об'єднати народ навколо національної ідеї, але в Росії це взагалі неможливо добровільно. Завеликий конґломерат, завеликі простори і зрізничкування народів та культур. (Російська Федерація нараховує 21 автономну республіку і 86 регіонів, територій та округ, при чому якути займають одну третю Сибіру).

Тяжко також визначити, скільки є правдивих росіян і який відсоток займають вони до цілости. Треба припускати, що менш як 50 відсотків.

Французьке видавництво „Експрес" видає щодва місяці т. зв. „Зошити", призначені якійсь важній міжнародній особі чи події. Останнє число має назву: „Роки Єльцина 1991-1995". У передовій статті Єльцина називається „переходовою постаттю" в російській історії, але потрясення якого змінили обличчя половини земної кулі. І можна думати, що це не перебільшення. Єльцин поставив Росію перед великим вибором: демократія і звичайна Росія, або диктатура й імперія. В черговій наступного року буде вирішувалася доля не тільки Росії, але й багатьох колишніх республік і майбутнього порядку на сході Европи.

У світлу пам'ять В. Майковича

Немов у стрілецькій пісні „Видиш брате мій", з рядів сучасників — родини, друзів і знайомих, відлетіла людина у вирій — у вічний світ праведників, з якого нема вороття. Людська пам'ять коротка. Зі смертю людини швидко затираються сліди про неї, меркне в людській уяві образ того, хто ще так недавно був її активною частиною, немов співається про це у словах названої пісні про журавлів, про яких в далекому просторі затирається слід. Такий вже закон природи і така на це воля Господа.

Ще 7-го червня 1995 року, проживши 75 років, у Сиракюзах відійшов у вічність вірний син України та своєї вужчої Батьківщини — Лемківщини, патріот, вояк і громадський діяч Василь Майкович. Тіло покійного спочило 10-го червня на місцевому українському католицькому цвинтарі св. Івана Хрестителя. Чин похорону відслужили о. парох Петро Дудяк, о. Василь Гриньків і о. диякон д-р Мирон Ткач. Після похорону добрим словом згадали покійного на тризні в Українському Народному Домі д-р Іван Гвозда, Михайло Середович, Микола Павлів та автор цієї статті.

Св. п. В. Майкович народився 11-го травня 1920 року у с. Команча Сяніцького повіту на Лемківщині у свідомій українській родині Ксені і Теодора. Під час визвольних змагань після Першої світової війни, його батько був одним із організаторів т. зв. Команецької Республіки, метою якої було прилучити Лемківщину до вільної України. За те його і родину переслідувала польська поліція і він оув примушений переховуватися на Словаччині. Значить діти, а було їх дев'ятеро, виховувались на традиціях боротьби за волю України. Коли ж трапилася нагода боротися за вільну Україну, св. п. Василь, як молодий юнак, в 1939 р. переходить разом з друзями словацький кордон, щоб захищати Карпатську Україну від мадярських фашистів. У тому часі, всупереч польській забороні, лемківська молодь охоче йшла на Закарпаття, щоб і своєю кров'ю скропити землю своїх південних братів, захищаючи проголошену ними вільну державу.

У своїх спогадах з цього періоду, надрукованих у Лемківському Календарі в Торонто в 1965 році покійний м. ін. так писав: — "Місто Хуст і ціла Карпатська Україна для нас були рідними, бо там були українська влада, українське військо і українські прапори. Чого більше нам треба? Хіба зброї". У перших днях війни з Мадярщиною св. п. Василь брав участь у боях з мадярами біля Перечина, був там поранений і попав у мадярський полон, а відтак опинився у таборі полонених карпатських січовиків у Ворولопоші, що біля Нірєдьгази. Неволя у мадярів була коротка, але жорстока. У травні 1939 року полонених звільнили і повезли до Австрії. Кожен боявся , щоб мадяри не видали його полякам, бо ті гнали січовиків до концтабору у Березі Картузькій.

Коли ж під час Другої світової війни на Закерзонні почала творитися українська поліція, покійний поповни її ряди. Служив на станицях в Кулящім і Лютовиська, звідки в 1944 році перейшов з цілим особовим складом до УПА. З ним пішла також його молода дружина Анастазія, з якою одружився в 1942 році. В 1944 році брав участь в охороні учасників нарад Української Головної Визвольної Ради, що відбулася у Сприні Старосамбірського району.

Доля склалася так, що перед приходом Червоної Армії на Лемківщину св. п. Василь з дружиною і її неповнолітнім тоді братом Іваном подались на Словаччину, а відтак через Мадярщину опинилися в Австрії. Тут під бомбами альянтів довелось різати дерево, а по війні біля двох років жити у таборах для втікачів у Німеччині, щоб опісля, в 1949 році, виїхати до Америки, до Сиракюз. Настала нова доба у рядах післявоєнної української еміґрації на вільній землі Вашінґтона. Тут прийшлось налагоджувати не тільки нове життя, працювати на прожиток, виховувати дітей, але й включитись у суспільно-громадське життя української діяспори, щоб тим підтримати зусилля на поміч справі визволення поневоленої Росією України.

Через 30 років покійний працював в автомобільній компанії Крайслер, з якої вийшов на заслужену пенсію.

Св. п. В. Майкович був одним із перших організаторів Спілки Української Молоді на терені Сиракюз та одним з перших, хто підписав чартер на відкриття Української Федеральної Кооперативи в Сиракюзах. Крім того, від початку свого приїзду до ЗСА, був активним членом ОУН і Братства кол. Вояків УПА. Цікавився працею українських забезпеченевих установ і був членом УНС.

Св. п. В. Майкович усе своє життя за океаном цікавився справою своєї вужчої Батьківщини — Лемківщини, яку дуже любив. В 1962 році організував на терені Сиракюз відділ Організації Оборони Лемківщини, а відтак організував подібний відділ у сусідньому місті Обурн. Був рушійною силою лемків до кінця свого життя, виконуючи різні обов'язки у відділі та в Крайовій Управі.

Покійний дуже радів, коли Україна скинула кайдани неволі. В 1992 році поїхав поклонитись вільній Україні. Побував в історичній Сприні, відвідав поле бою на Закарпатті та віднайшов могилу, де поховані герої Карпатської України, в тому й його старший брат Степан. До речі, молодшого брата Михайла розстріляли німці. Назвавши імена і прізвища шести січовиків. Покійний передав певні фонди, щоб поставити на вояцькій могилі хрест і подбати про належну опіку над нею.

Св. п. Василь Майкович бажав відвідати також і свою Лемківщину, побувати у рідному селі Команча тощо. Не стало однак життя. Про його любов до батьківської землі свідчать численні картини лемківських краєвидів, які сам малював і якими прикрашував інтер'єр своєї хати. Хай же насниться Покійному зелена Лемківщина та її краще майбутнє у вільній Українській Державі, за яку воював, а земля американська буде йому легкою.

Покійний залишив у смутку дружину Анастазію та дітей Лесю і Василя з родинами, троє внуків і одну правнучку, а також брата Павла в Америці і сестру Єву в Польщі та дальшу велику родину в Америці, Польщі й Україні.

Микола Дупляк

ІЗРАЇЛЬСЬКЕ ВІЙСЬКО на один день раніше, ніж плянувалося, залишило палестинське місто Рамаллях на західньому березі Йордану, 12 миль на південь від Єрусалиму. Цим закінчився процес передання палестинських земель під контролю Палестинської визвольної організації напередодні перших загальних виборів до палестинських органів самоуправління. Автономія охопить сім міст і понад 400 сіл, в межах її території мешкає понад 1 мільйон арабів. До кінця березня ізраїльтяни вийдуть з околиць Геброну, однак деяка частина вояків там залишиться для охорони 450 членів місцевої жидівської громади. А що їх таки треба охороняти, свідчить спосіб прощання арабів з ізраїльським військом у Рамалляху: вслід за автовими колонами летіли каміння, порожні пляшки і прокльони.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

В. Борзов залишився міністром у справах молоді і спорту

Згідно з указом Президента України Леоніда Кучми, Валерія Борзова, дворазового олімпійського чемпіона, президента Національного Олімпійського Комітету України, призначено міністром у справах молоді і спорту на чергову каденцію.

Іншим Указом Президент Л. Кучма затвердив Організаційний комітет, якого завданням є підготовити до участи спортовців України у 26-их Олімпійських Іграх. Головою цього комітету призначено Валерія Пустовойтенка.

Повертаючи до призначення В. Борзова міністром у справах молоді і спорту, треба підкреслити, що займаючи ці важливі позиції в минулій каденції, не зважаючи на сучасний важкий економічний стан України, він зумів вивести українських спортовців на широку міжнародну арену. На шляху відродження українського спорту економічні труднощі не були єдині. Під час зустрічі з українським громадянством в Ню Йорку у січні 1994 року міністер В. Борзов дав до зрозуміння, які перешкоди українському спортові чинять, де тільки можуть, чиновники сусідньої Росії.

А внутрішні проблеми — це відсутність, або застарілий спортовий інвентар, масовий виїзд поза межі України видатних спеціялістів-тренерів та чолових спортовців. Боротися з усіми цими неґативними явищами нелегко, тим більше — успішно репрезентувати Україну на міжнародній арені. Тому спалах спортових зірок України на спортових аренах світу: фігуристів Оксани Баюл, Віктора Петренка, В'ячеслава Загороднюка, легкоатлетів Сергія Бубки, Іннеси Кравець, ґімнастів Лілії Підкопаєвої, Григорія Місютина, мистецьких ґімнасток Катерини Серебрянської, Олени Вітриченко, шахіста Василя Іванчука і ряд інших — це частка заслуг Валерія Борзова. Без його особистої підтримки більшість виступів українських спортовців на аренах світу була б неможлива. Відомо, що значну кількість цих виступів уможливив УСЦАК, покриваючи вписові, транспортові, побутові кошти, включно із минулою зимовою Олімпіядою в Ліллєгаммері в Норвегії. І при цьому слід відзначити заслугу президента НОК України В. Борзова, завдяки якому ця спортова установа в Україні від самого початку тісно й дружно співпрацює з Проводом УСЦАК. Як недавно сказав Віктор Олексійчук, заступник начальника Управління міжнародних зв'язків, „УСЦАК — організація ч. 1 для НОК України". Очевидно, НОК України є дуже важливою установою для УСЦАК, через яку наша централя активно сприяє відродженню українського спорту в Україні. Вітаючи В. Борзова з новим призначенням, Провід УСЦАК, наскільки дозволятимуть наші скромні можливості, продовжуватиме тісну співпрацю, особливо щодо участи України в Олімпіяді в Атланті.

О. Твардовський

„УСЦАК — Олімпійський Фонд"

Від 30-го серпня до 20-го грудня 1995 року до фонду вклали: 2,000 дол. — федеральна кредитівка „Самопоміч" — Ню Джерсі — Пассейк, N. Дж. 1,000 дол. — українська федеральна кредитівка в Гартфор Конн. 600 дол. — Рочестер, Н. Й., збірщик Роман Куціль. 900 дол. — Василь Леканка. 300 дол. — Товариство допомоги Україні — Норт Порт, Фла. 250 дол. — І. і Л. Коцур, Український Народний Дім в Ірвінґтоні, Н. Дж.,, В. Могучий, д-р Михайло Диміцький. 200 дол. — д-р Богдан Целевич, Василь Петрів, Теофіль Сорочинський, Евстахій Держко, д-р Володимир Петришин, Адріян і Ляриса Долинські, Андрій Д. Сольчаник, Ізидора Боярська (в пам. покійного чоловіка Богдана). 150 дол. — Корнель Дзюба, Володимир Дигдало, 100 дол. — 4-ий Відділ ООЛ-Елізабет, Н. Дж., Орест Даниш, Софія Колодій, Євген Матиюк, Михайло і Люба Лапичак-Лесько, Наталія Кравчук (в пам д-ра Романа Кравчука), Каролина Конрад (в пам. сина Богдана в Арґентині), д-р Орест Попович, Іван Тимків, Ярослав Березовський, Роман Стефанюк, Павло Бабяк, Іван Вориш, Клюб Сеньорів в Бріджпорті, Конн., Володимир Вовк, Ольга Кобзяр, Володимир Музичка, Сидір Новаківський, д-р Євген Петрівський, Богдан Стеців, Анна Цюрпіта, Ольга і Осип Боба, д-р Юрій Стефанівський, Іван Тимків, Богдан Сторожук, Оксана Кобзяр-Ґлясс, Андрій Кобзяр, Юрій і Ірена Кобзяр, д-р Володимир Левицький, Маріян і Іванна Коць. 50 дол. — Богдан Лєочко, Михайло Гук, Микола і Марія Андріянів, Стефан Секрета, Віталій Візір, Володимир Кульматицький, Антін Бачмага, Сергій Сахарук, Михайло Бобяк, Петро Кобзяр, Теодор Кузьо, Теодор Полянський, Михайло Заверуха, Наталя Кравчук (в пам. Бориса Турянського), Богдан Чапля, Іван Сніженко, Лев Вербицький, Ярослав М. Букачевський, д-р І. Макаревич. 30 дол. — Богдан Остачук, Маріян Ґавур, „Шість спортовців з Пассейку", Стефан Льорх. 25 дол. — Петро Врублівський, Констянтин Степовий, Стефанія Лукомська, Юрій Фат, Віталій Шумаков, Роман Гарвас, Люся Яськів, Роман Домбчевський, Михайло Свінчук, Петро Марченко, Юрій Татарко, Іван Зінченко, Сидір Кравець, Володимир Грицин, Юрій Цегельський, Люба Іванчук, Андрій Гурчин, Володимир Грицин, Василь Філонович, Андрій і Катерина Бук, Михайло Ринасевич, Любомир Лямпіка, Володимир Грицин. 20 дол. — Йосиф Ґерич, Володимир Вадуцький, Леонід Лисенко, Я. Вомпель, М. Венґрин, Франко і Тамара Гурин. 15 дол. — М. Паламар. 10 дол. — Б. Принада, Т. Кулик, Віра Левицька, Н. Н.

Управа УСЦАК висловлює глибоку подяку усім щирим патріотам і прихильникам „Олімпійської України". Закликаємо всіх, хто ще не включився в ряди жертводавців на Олімпійський Фонд, зробити це негайно, бо Олімпійський 1996 рік вже прийшов!

Адреса: „УСЦАК- Олимпік Фонд" 680 Санфорд Авеню Нюарк, Н. Дж., 07106.

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ — НЕ БУДЕ Й УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ!

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Відгукаючися на заклик Екзекутивного Комітету УНСоюзу про зложення пожертви на видавничий фонд „Свободи" на покриття підвишки за поштову пересилку газети, ви можете свої пожертви складати у вашого секретаря відділу, або посилати прямо до адміністрації „Свободи" на адресу:

30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302